

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 "
Pe un pătrar de an	40 "
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 L. i.

PARTEA OFICIALĂ.

NOTE OFICIALE.

Nr. 4014 E. 1930.

În legătură cu ordinul circular ddtto 23 Iunie a. c. Nr. 3664 E. 1930 s'a constatat că unii preoți înaintează chitanțele despre achitarea impozitelor scadente până la 30 Iunie a. c. fără a fi menționat pe aceste chitanțe, că cu plățile făcute sunt achitate toate impozitele scadente pe jumătatea primă a anului 1930. Aceste chitanțe nu vor fi luate în considerare de către Administrația Financiară.

Drept aceea Prea On. Oficii protopresbiterale — înainte de a înainta aceste chitanțe — le va controla și cele ne complete le va restitui spre conformare dispozițiunilor ordinului atins mai sus.

Caransebeș la 8 Iulie 1930.

Consiliul eparhial.

*
*
*

Nr. 4014 E. 1930.

Am constatat că unele din oficiile noastre parohiale nu înaintează regulat borderourile lunare despre timbrele speciale folosite la francarea corespondenței oficiale.

Atragem din nou atenția Prea Onor. Oficii protopresbiterale și Onor. Oficii parohiale asupra celor dispuse cu ordinul Nr. 1763 E din 27 Martie a. c. cu aceea, că față de cei renitenți se vor lua măsuri disciplinare.

Caransebeș, la 7 Iulie 1930.

Consiliul eparhial.

Viața eternă.

De: C. Rudnean.

Viața așa cum o trăim nu ne poate mulțumi, avem aspirații multiple, și atunci când nu izbutim, începem să ne gândim la cealaltă viață, la *viața eternă*.

Viața umană trebuie să conțină un simbol de dragoste, de generositate, de abnegație, pentru că altfel ea e prea lipsită de farmec. Valorile spirituale vor fi purtătoarele idealului uman — omul se va înălța tot mai mult cu sufletul la Dumnezeu.

Creștinismul conține în esența sa întreaga *metafizică a iubirii* — elanul creștin te duce în spre țărnicurile vieții eterne.

Fără morala creștină, lumea n'ar putea ajunge la multiplele binefaceri, binefaceri cari se văd pretutindeni, în viața socială, culturală, economică etc.

În lumea noastră domină o putere a voinții puternice a lui Dumnezeu, el conduce în mod tainic orânduirea lumii. Noi oamenii ne conducem după o lege supremă a iubirii, iubirea față de natură, iubirea față de tot ce Dumnezeu a creat.

Religia creștină nu-i o religie pesimistă, ea e de un optimism deosebit, ea nu-i împărțește pe oameni în clase așa cum făcea religia brahmanică, nici nu ne vorbește despre un neant ca și religia budhistă, nici o tristeță adâncă caracteristică pesimismului grecesc, ea e dor de viață, putere de viață, o viață însă plină de spirit, plină de dragoste, plină de elan generos, și această viață creștină pământească, cere imperios o altă viață „*viața eternă*” !!

Viața eternă e o consecință logică a Dumnezeului *etern*. Opera vieții eterne ne-o amintește în termeni atât de adevărați și reali Evanghelia.

Evanghelia conține învățătura creștină esențială și pozitivă. Ea ne arată până unde poate merge egoismul cuiva, ne arată barierele materialismului, ne conduce la viața care consistă în *dragoste*, în *armonie*, în *abnegație*, „armonia spiritelor nu a lucrurilor materiale” — *pacea*, *adevărul*, *lumina* și *dragostea* cari toate alimentează suflul vieții creștine.

Acela dintre creștini care se conformează sfaturilor evanghelice va putea înțelege cum viața eternă e o consecință logică a bunătății divine.

Toată activitatea noastră se îndreaptă în spre un senz adevărat al vieții, noi simțim că numai prin *atingerea binelui* putem ajunge la *generositate*, care la rândul ei ne duce înspre *altruism*. „A te apropia de Dumnezeu înseamnă a fi unit sufletește, a trăi viața lăsată de Dumnezeu, a trăi în eternitate cu el, atunci când va sosi clipa măreață a judecării vecinice”.

Ori câte efortări ar face omul politic, filosoful, savantul pentru a deveni posesorul forțelor naturale, el nu va reuși niciodată dacă nu va căuta să atingă învățăturile evanghelice, existența umană va fi prea palidă, lipsită de suflet, fără dragostea de Dumnezeu și de Christos. Numai această dragoste creștinească ne poate încălzi, ne ridică în sferile cerești, ne îndrumă la fapte cu adevărat umane, ne face să atingem „împărăția cerurilor”.

De aceea e necesar ca să putem atinge viața eternă, să renunțăm la imperfecțiunile multiple omenești, să ne străduim ca prin *sinceritate* și *generositate* să ne liberăm de *păcat*, care ne distruge forța spirituală din noi, să înlăturăm iluziile și descurajările lumii acesteia, să trăim o *viață fericită*, după cuvintele Evangheliei!!

Simțim cum dragostea creștinească ne dă avântul eroic al faptelor bune, prin răceală de suflet, fără compătimire și îngăduință nu vom putea obține „ocrotirea cerurilor”. Fiecare dintre noi e dator să contribuie într-o măsură oarecare la ridicarea vieții sufletești... — altfel toată străduința umană n'are nici un rost. Și'n Creștinism mai bine ca în oricare altă religie se vede opera de edificare a sufletelor, întreaga învățatură creștină nu face altceva decât să ne arate că eternă e *viața sufletelor!!* Dar, fiind faptele noastre multiple, vorbele și gândurile noastre felurite va trebui să apuce Mântuitorul lumii să facă judecata cea dreaptă, ea ni e descrisă de evanghelistul Matei: „Când va veni Fiul bunului întru mărirea sa și toți îngerii cu el, atunci va ședea pe scaunul mării sale și se vor aduna înaintea lui toate neamurile și le va despărți unele de altele, cum desparte păs-

torul oile de capre și va pune oile de-a dreapta iar caprele de-a stânga. Atunci va zice celor de-a dreapta: Veniți binecuvântații Tatălui meu, de moșteniți împărăția cerurilor, care este gătită vouă dela întemeierea lumii, căci flămând am fost și mi-ați dat să mănânc, însetat și mi-ați dat să beau, strein și m-ați primit, gol și m-ați îmbrăcat, bolnav și m-ați cercetat, în temniță și ați venit la mine, etc. După aceea va zice celor de-a stânga: duceți-vă dela mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui, căci flămând am fost și nu mi-ați dat să mănânc etc. Și vor merge aceștia în munca de veci, iar dreptii în viața de veci” (Matei 25, 31-46).

Așa va fi judecata care va aduce *viața eternă*, când fiecare conform faptelor sale va fi respălit!!

Trebue să trecem dincolo de patimile zilnice, să ne ridicăm și să contemplăm imensele frumuseți lăsate de Dumnezeu pentruca oamenii să fie pătrunși de *armonie*, de *pace* și *dragoste* — numai așa vom învinge lupta grea a vieții, numai așa ne vom înfrăți întru Christos! Numai așa vom birui în această lume plină de patimi!!

Să nu ne închinăm deci idolilor, ci lui Dumnezeu!

Actualități.

Lăsa-ți pruncii să vină la mine.

La multe dureri cari astăzi, în această epocă de adevărată criză morală, ne încearcă sufletele, imoralitatea copiilor este dintre cele mai îngrijorătoare.

Înjurăturile de sfintele nume, de cer, de cruce, de odoare, de mamă mai ales, apoi cântecel murdare, josnice și tot ce poate fi mai rușinos, este repertoriul tragedelor generații de astăzi, la auzul cărora te înflorezi și îți acoperi rușinat fața.

Adevărate proorocii ale dezastrului de mâine, căci dacă astăzi asistăm la teribila decadentă a moral-religiozității, cu siguranță că mâine va fi de o sută de ori mai rău. Dacă azi tatăl te disprețuește, te scuipă ori îți întoarce spatele ție slujitor al sfântului altar, nelegiuitul de mâine, poți deduce până unde va merge? Dar zilnic ne este dat a constata asemenea fapte!

Dacă te apropii astăzi de un cârd de copii te înflorezi de discuțiile lor, de preocupările lor, de planurile ce și-le croesc și mai ales de obrăznicia cu care acostează lumea.

Nici chiar jocurile nu sunt cele cari ar sta bine, în duhul cinstei și al nevinovatei copilării.

Dela primul moment observi o satanică precocitate văzând jocurile acestea în stil banditesc, de aventurieri, când vezi adevărate apucături criminale, gesturi de apași vagabonzi... etc. etc.

Și în fața tuturor acestor dezastre te întrebi unde este candida inocență de odinioară, unde sunt vlăstarele cari cu curăția lor sufletească înviorau fețele moșnegilor albiți de vreme, unde sunt nevinovații deasupra cărora să vegheze duhul îngerilor Tatălui ceresc, unde sunt cetele de micuți cari cu vocea lor heruvimică întâmpinau în templu pe Domnul: Osana Fiul lui David, unde sunt acei prunci pe care Mântuitorul chemându-i la sine, îi dă exemplul tuturor, căci „unora ca acestora este împărăția cerurilor“.

Parcă nici n'ar fi fost cândva!

Dar ce putem să mai facem, de unde să începem? Paguba pentru biserica noastră este considerabilă, iar cauza în parte suntem noi, deoarece am neglijat una din cele mai elementare ale noastre datorinți, — catehizarea.

Dacă ne-am întreba ce prunci aducem noi să-i binecuvânteze Domnul, care este munca noastră pentru infiltrarea duhului creștin în sufletele celor mici, răspunsul e unul: pune Doamne strajă gurii mele. Altădată pe când cartea se învăța la umbra nucilor din avlie, dar pe când preotul își înțelegea mai bine chemarea sa, parcă și copiii erau mai străini de otrava imoralității.

Dacă astăzi pretutindeni se impune o generală primenire aceasta cade tot în sarcina Bisericii, dealtfel atât de vitregită pentru... puținele foloase ce le aduce. Dar numai Bisericii singure căci cei chemați să ne ajute ne întorc spatele, sau dacă nu, ne privesc cu ochi haini, batjocoritori, ne întâmpină cu gesturi superstițioase ba de multe ori chiar jignitoare. Nouă însă ne trebuie recolta. Pentru aceasta însă trebuie a avea în vedere că în toate epocile de creștinism viguros, această recoltă creștină s'a început în anii copilăriei. Doară Însăși Domnul ne-a dat adâncă învățătură ca ogoarele omenești trebuie semănate de cu primăvară, adecă atunci când în omul de mâine totul este încă fraged, curat și neatins, — atunci să întipărim în el semnul lui Christos. Zadarnic vom încerca să mai îndreptăm ceva atunci când sufletul s'a pângărit cu păcatele răului, căci atunci va fi prea târziu, nu vom mai fi înțeleși.

Zadarnic ne vom căuta credincioșii atunci în Biserică căci nu-i vom găsi. Și cum să-i găsim dacă după ce l-au scos din apa sfântului botez l-au lăsat să rătăciască anii prunciei aiurea.

Ar trebui deci o catehizație mai intensă, mai multe strădării și mai mult suflet.

Toate acestea le vom putea face, de vom începe cu noi căci când viața unui preot e stearpă aceasta însemnează că el nu s'a născut a doua oară (Ioan 2, 3) și în cazul acesta toate proiectele și toate vorbele mari nu sunt decât o comedie.

Ca să aducem la Christos pe prunci este absolut necesar să ne întâlnim noi mai des cu El căci nu-l prea departe.

D. Anuțoiu
preot.

Mijloace a-le fericirii temporale și veșnice.

De preotul: Sinesiu Bistreanu.

II.

Acum să istorisesc despre alt fel de ființă omenească.

Orașul Ierusalim fiind capitală a țării jidovești, era pe vremuri un oraș și cercetat de diferite neamuri din lume; iar ca orice oraș mare, era locuit și de boeri și cărturari, d'apoi erau unii deajuns de săraci.

Maria Magdalena, născută din starea boerilor, avea deosebitul noroc de a fi încungiurată de bogăție, măreție multă și trai ales; iar fiind ea și foarte frumoasă, era de-o-parte din partea părinților mult alintată, că-i îndeplinea toate voințele și așa a primit o creștere ușuratică; de altă parte, societatea mai înaltă obișnuită la o viață desfrânată, încă contribuia să această femeie să devină desfrânată și ușoră de minte, așa fel că cu vremea atât se dejosă că este prolecrită păcătoasa orașului.

Și atât se dejosise în păcate, că toți îi ocoleau întâlnirea; iar ea nepăsătoare nu observa această osândă a semenilor ei, ci fără griji pentru ziua de mâine, cutriera fără rost ulițele orașului și ori unde nimeria oameni se vâra aci fără teamă cu scopul să-și treacă numai timpul.

Christos învăța adesea în ulițe, în vederea și auzul tuturor, că aci întâlnea pe cei săraci și desnădăjduiți; iar pe aceștia doria El să-i mângâie, acestora să le însufle tările.

Maria Magdalena avea prilejul ca adesea și'n treacăt să audă cuvintele blânde și povătuitoare ale Mântuitorului, așa că reîntorcându-se încet către casă, se gândea la viața ei petrecută fără rost, ba chiar în mod vinovat, așa încât primise polecra dejositoare de „păcătoasa orașului“. Apoi — tot pășind agale — își amintea sfatul și învățătura lui Iisus, și carele pomenea despre o nouă viață și carea durează până în vecinicie și că fericit e acela care se pregătește pentru o astfel de viață.

Și își zicea: Părinții, iubindu-mă m'au alintat și n'au încercat vr'odată să mă abată dela pornirile cele necuviincioase; iar omenimea ce mă însoța m'a îndemnat la viața asta ușuratică și într'adevăr am devenit păcătoasa orașului, așa că cei cari odinioară mă adorau, acum mă disprețuesc.

Și'n noptile de liniște — în așternut — neadormind chibzuia că ce mijloace să folosească ca să-și recâștige un nume bun și fericirea adevărată, temporală și vecinică.

Ajunse la convingerea că numai primind iertarea dela blândul Nazarinean, va avea parte de cinste și fericire.

Și cum la aflat? Să ne transpunem cu gândul în casa fariseului Simon, om bogat și de seamă din oraș. Aflăm acolo o societate aleasă între care era și Iisus ca oaspe. Ușa se deschise și sficios se ivește o femeie frumoasă și bogat îmbrăcată; iar ospeții o privesc cu uimire, că observ pe „păcătoasa orașului“ pe Maria Magdalena. Mulți dintre oaspeți se ferise din calea ei, privindu-o cu dispreț; ea făr' a mai privi în lături, caută pre Iisus, pe acela care rostisă cu atâta putere și convingere cuvântarea de pe munte, o vorbire pătrunzătoare, și prin care muștrând cu bunătate și blândețe își arăta nemulțumirea, că omenirea e atât de imorală și rea. Și aci și'n aceea clipită par'că solzi a căzut de pe ochii ei sufiești și văzând prăpastia în carea se adâncise, câștigă din gura Mântuitorului mijloacele fericirii temporale și vecinice și ea dobândi iertarea. Apoi ca să nu-i se respingă sincera ei căință, se hotărăște cu statornicie, să pună sfârșit vieții ticăloase de până aci, să-și ea cutezanța de a-și face loc la picioarele lui Iisus.

Fiindcă Iisus ședea la masă cu Simon, ea fu nevoită să-și facă loc printre oaspeți și ajunsă aci cade în genunchi la picioarele lui Iisus, și plângând duios, cu lacrimile ei îi spală picioarele și cu bogatul păr al capului ei le-a șters; ungându-le apoi cu unt de lemn mirositor, i le săruta.

Plânsul acela duios, sbuciumul ei sufletesc, spălarea picioarelor, umilința nefățarnică și căreia din propria voință s'a supus, dovedeau căință sinceră și că ea s'a hotărât ferm a începe o viață nouă, de învățarea legii lui Iisus, a marelui Mântuitor.

Această sinceră dorință a ei i se îndeplinește, că Christos o iartă zicând celor de față: „Și iartă-se păcatele ei cele multe, că a rubit mult!“ Evg. Luca 7. 49.

Cuvintele acestea le zise Iisus cu glas înalt și înaintea tuturor oaspeților, cari fiecarele își avea convingerea și deosebita judecată despre

oameni și cari fățiș o respingeau cu dispreț; pe când cuvintele rostite de Mântuitorul erau cuvinte ale fericirii cerești, căci veniau dela un dumnezeesc prieten.

Acest moment, când Iisus ridică din adâncimea păcatului pe această femeie poreclită „păcătoasa orașului“ e un eveniment mare și mult îmbucurător pentru noi toți; e ca un cântec dulce pentru întreaga omenire; îmbucurător și promițător.

I se răsplătește noptile veghiate în plâns și desnădăjduire și'n temerea neiertării; iar iertarea toarnă în inima ei raze călduțe de soare, ceeace o îndatorește să fie recunoscătoare.

Maria Magdalena face începutul unei noi vieți, și înălțătoare și curate, silindu-se cu spor a lucra în (via) Domnului. Ea jertfește însemnata ei avere în scopuri de binefaceri; iar pentru zelul dovedit a avut deosebita răsplată că a fost de față la răstignirea lui Iisus și a îmbrățișat lemnul crucii pe când picuri de sânge din ranele Lui o atingeau.

Ei i s'a arătat — Iisus — mai întâi după învierea Sa; după zisa evangheliei: „Iar după ce a înviat Iisus, dimineața din întâia zi a săptămânii, s'a arătat mai întâi Mariei Magdalinei, din carea scosese șapte draci!“ Evg. Marcu 16. 9.

Viața ei de odinioară, o viață pierdută, greșită și necinstită... se dă uitării; iar — d'aci înainte — peste dânsa plutește darul unei noi vieți, a unei vieți fericite.

(Va urma).

Creștinismul ca factor social.

de preotul: Cuzman Lăpădat.

Astăzi, când nori grei se ridică din toate părțile lumii, când suluri de fum și pare de foc amenință să dărâme și să prăbușească cetatea religiei creștine, când din răsăritul Europei glasuri răgușite și sălbatice, amestecate cu zângănit de săbii se ridică cu furie contra a tot ce omenirea a câștigat prin jertfe și trude mari, când actualele temelii ale societății sunt atacate din toate părțile, azi, mai mult ca niciodată ni-se împune datorința de a arăta puterea socială a creștinismului, căci cu cât vom face pe oameni să fie conștii de valoarea socială a Evangheliei și să o prețuiască, cu atât vom slăbi atacurile veninoase ale dușmanilor și încercările lor le vom zădărnici.

Nu încape îndoială că scopul primordial și mai înalt al religiei creștine este fericirea cerească, nizuința omului spre o viață spirituală. Cu toate acestea lăturea cealaltă a vieții nu a fost cu totul ignorată. Insași viața Mântuitorului, precum și învățătura Sa, sunt dovezii destule de puternice pentru a demonstra că creștinismul a avut și are în vedere și trebuințele sociale ale omenirii.

Tocmai această necunoștință a caracterului Evangheliei a produs și produce și azi între oameni nemul-

tumiri, ivite în cele mai multe cazuri din părerea greșită că creștinismul nu prezintă destulă putere pentru a rezolva problemele sociale de cari omenirea este frământată.

Aversiunea față de religionea creștină este din cele mai vechi timpuri, nu este de dată recentă. Ea a fost mai potențată sau lentă după împrejurări, timpuri și oameni. Deodată cu apariția religiunii creștine s'au ivit și dușmanii ei, cari pe lângă originea ei dumnezeiască, au căutat să-i contesteze rolul și folosul ce-l are ca în viața socială, morală și culturală. Era evident, ca astfel de bărbați, crescuți în spiritul păgân, cu patimile, tiraniile și orgiile lor să-și ridice glasul de revoltă contra acelei învățături, care nu numai că nu admite astfel de lucruri, ci le condamnă în modul cel mai aspru, ca ceva ce nu poate fi niciodată demn de un om făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Atari bărbați, cei mai mulți creștini după nume, dar cu sufletul tot păgân, există și în timpurile noastre, cari tună și fulgeră contra religiunii creștine, hulind și disprețuind pe toți aceia cari urmează învățăturilor ei sublime, se conformă lor în viața pământească, nizuind și după bunuri cerești, pe cari „nici molie nici rugină nu le strică, și unde furi nu le desgroapă nici nu le fură”.¹⁾

Preocupați de interese egoiste și materiale, ei recurg la știință, despre care zic, că este și trebuie să ne fie unica armă în tot pasul vieții și nimic alta. Toate celelalte — zic ei mai departe — sunt numai piedici, cari țin spiritul omului încătușat, îl țin în întunec.

Voiu căuta, ca în câteva cuvinte, să arăt folosul ce l'a adus, îl aduce și-l va aduce și în viitor religionea creștină, tuturor acelor, cari din convingere urmează dumnezeieștile învățături precum și netemeinicia pe care se bazează adversarii ei.

În acest scop — cred — că numai așa putem cunoaște și aprecia importanța și foloasele ce le-a adus religionea creștină omenirii, dacă ne transpunem cu mintea în timpurile mai vechi, în timpurile înainte de venirea divinului ei întemeietor Iisus Christos.

Făcând o paralelă între timpul și starea popoarelor înainte și după venirea Mântuitorului, este cu neputință ca și în inima celui mai mare necredincios să nu se trezească o măcar cât de mică convingere, bineînțeles dacă există în el și un mic sentiment de dreptate.

În toate popoarele de pe atunci ideea despre Dumnezeu era întunecată și împreună cu fel de fel de superstiții, care de care mai ciudată. Unicul popor, care credea într'un singur Dumnezeu, era poporul Evreu, dar și învățătura, precum și morala — schimonosită de interesele Fariseilor și Cărturarilor — nu erau potrivite cu cerințele sufletești ale tuturor popoarelor.

Celelalte popoare în neștiința lor adorau idoli și alte lucruri făcute de mâini omenești, le aduceau jertfe și se închinau lor. Jertfele acestea constau din animale, ba, chiar și din ființe omenești și erau îmbinate cu cele mai ciudate ceremonii. Nici în zilele noastre pe locurile unde creștinismul încă nu a străbătut nu stau lucrurile mai bine.

Oamenii erau împărțiți în diferite categorii, clase sau caste; bogați și săraci, stăpâni și slugi. Criteriul după care erau divizați nu a fost curăția sufletească, bunătatea inimii și nevinovăția, ci starea socială, rangul pe care individul îl avea în societate. Christos a fost cel dintâiu care a șters aceste deosebiri, învățând că toți sunt frați și egali înaintea lui Dumnezeu. Diferențele sociale ar fi rămas aceleași, dacă nu și mai mari,

fară religionea creștină. Creștinismul a tins și tinde și azi spre o armonizare a claselor sociale, a sălașului păcea și bunăînțelegerea între oameni. Pe bogați îi îndeamnă la milostenie, căci vieța lor viitoare va depinde dela împlinirea faptelor îndurării trupești. Mântuitorul nu a combătut avuția în sine, ci întrebuintărea contrară scopului pentru care este data. Insuș El admite păstrarea și adunarea averii, după cum se vede aceasta din cuvintele: „...flămând am fost și mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și mi-ați dat să beau; strein am fost și m'ați adus la voi, gol, și m'ați îmbrăcat, bolnav am fost m'ați căutat, în închisoare am fost și ați venit la mine”,²⁾ cari fapte nu s'ar putea săvârși de cineva care să fie lipsit de aceste mijloace. Creștinismul accentuează că atât averea cât și poziția socială a omului îi este dată de a se folosi în armonie cu interesele aproapelui și a-l face părtaș de ele după putință.

Saracii să fie mulțumiți cu viața lor pământească, făgăduindu-li-se bunuri cerești. Nu încapă îndoială că ajutorarea săracilor era cunoscută și în vechime, înainte de venirea lui Christos, chiar în lumea păgână, dar de regulă sărăcia era disprețuită, luată în răs. Și dacă ici colo se ivesc cazuri singuratiche de asistență socială, la baza ei nu era dragostea față de aproapele neputincios, nu iubirea față de frate, ci interese egoiste, politice și dinastice, de a nu da prilej la răscoale și detronări. A trebuit să vină creștinismul cu învățătura, sa sublimă, care să ceară ajutorarea săracilor din frățietate și iubire, din spirit umanitar.

Ce sunt mulțimea spitalelor, a azilelor, pentru copii, pentru săraci și neputincioși decât opere, ridicate din dărnicia sufletelor bune sub scutul bisericilor și a statelor civilizate, la a căror bază stă Evanghelia lui Christos. Aceasta o observăm chiar în istoria poporului român. Spitalele, azilurile și alte opere caritative s'au ridicat și format de oameni stăpâniți de un puternic sentiment religios. Când religiozitatea era mai pronunțată, evlavie mai adâncă se ridicau cele mai multe mănăstiri în cari — între altele — se cultiva cu abundență virtutea carității creștine.

Sclăvia la păgâni era foarte răspândită. Robii sau sclavii erau tratați mai rău ca animalele. Stăpânul avea tot dreptul asupra lor, putea să-i bată schingiuiască, ba chiar să-i și omoare. Nu rareori se întâmplă că dacă vr'un rob îmbătrâna sau se bolnăvia, era tăiat bucăți și aruncat ca hrană peștilor sau dus la târg pentru vânzare.

Romanii, cari în privința culturii erau mai înaintați, în morală stăteau pe aceeaș treaptă cu celelalte popoare păgâne și înculte. Este de ajuns a aminti, precum știm cu toții din istorie, că accia cari erau făcuți prizonieri, la anumite serbări, au fost aruncați pradă fiarelor sălbatice pentru a potoli setea nebună de sânge a Cesarului.

Nu mai puțin de tristă era și soarta copiilor și a femeilor. Ei erau considerați ca simpli sclavi și nu aveau nici un drept. În familia păgână tatăl era stăpânul absolut al casei. Toate și toți erau supuși voinței arbitrare a lui. Copii născuți debili nu erau cruțați, ocrotiți și îngrijiți, ci omorâți. Romanii îi aruncau de de stânca Tarpeia, iar Grecii îi asvârliu de pe muntele Taygetos în prăpastie. Femeia, în cele mai multe cazuri era considerată ca o simplă sclavă și nu avea nici un drept.

Oare de ce nu a ridicat știința de atunci glasuri de revoltă contra acestui tratament atât de brutal?

A trebuit să vină religionea creștină, care să impună respectul și grija față de prunci și să ridice femeia

1. Matei VI. 20.

2. Matei XXV. 35-36.

la o treaptă demnă de rolul și chemarea pe care i-a dat-o Ziditorul..... se pare, că muierea și simtește oarecum, cu ce recunoștință și mulțumită e datoare față de Iisus, pentrucă — în femei în general vorbind — iubirea lui Dumnezeu e mai intensivă decât în bărbați și e mai profundă evlavie către Domnul nostru Christos, care a scos pe muiere nu numai din sclavia satanei, ci a scos-o și din sclavia bărbatului.³⁾

În mijlocul atâtor fărădelegi era necesară venirea unui sol al păcii și al iubirii între oameni, care sol a fost promis de Dumnezeu omenirii decăzute prin proccii Săi cu sute și mii de ani înainte.

Născut nu în străluciri, cum i se putea unui Fiu de Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, ci în cea mai simplă modestie posibilă, Iisus Christos a fost icoana cea mai desăvârșită a binelui, iubirii și armoniei.

Cu el lanțurile grele ale robiei au căzut întunecul s'a risipit și principiile democratice de libertate, egalitate și frățietate au început să triumfeze printre oameni.

Aceia, cari până mai eri au fost apăsați, prigoniiți, și batjocuriți, prin El au început să se bucure de aceleași drepturi ca și stăpânii lor, căci toți sunt frați și fii ai Tatălui ceresc.

Aviz!

Se comunică onoratului popor credincios, că la sărbătoarea sf. Prooroc Ilie, 20 Iulie a. c. se va face obișnuitul pelerinaj la sf. Mănăstire „Izvorul Miron“ din hotarul comunei Românești în protopopiatul Făgetului.

Cu acest prilej se va celebra sf. Liturgie în sobor, cu predici ocazionale; iar lângă izvorul tămăduitor se va face sf. Maslu cu șapte preoți și se va ceti poporului credincios slujbe dumnezeiești după trebuința fiecăruia și cei pregătiți se vor putea împărtași cu sf. cuminecătură.

Făget, la 30 Iunie 1930.

Sebastian Olariu
protopresbiter.

ȘTIRI

Cinstirea Duminecii. Asociația creștină ortodoxă „Patriarhul Miron“, îngrijată de destrămarea tradițiilor bisericesti, a început lupta pentru respectarea repausului duminical. În ședințele sale ținute la sfârșitul lunii trecute s'a întocmit și acoperit cu sute de subscrieri protestul, pe care l-a supus înaltei cunoștinți a Majestății Sale Regelui, înaintându-l și Ministerului Instrucțiunii și al Cultelor. Acest protest se încheie cu cuvintele: „Să se respecte ziua Domnului întâi de toate de către școală, ca uneia, căreia îi revine în primul rând datoria de a contribui la cultura neamului“.

Academia de muzică religioasă, existentă pe lângă Sf. Patriarhie ortodoxă din București, a fost recunoscută de legislația țării ca un institut de învățământ special superior, a cărui scop este de a cultiva toate

ramurile muzicii religioase din punct de vedere artistic și științific, pregătind elementele muzicale necesare cultului și învățământului: profesori de muzică pentru seminare și școli normale confesionale, profesori pentru școlile de cântăreți, cântăreți pentru bisericile catedrale, dirijori de coruri bisericesti. Academia aceasta are în același timp menirea de a organiza și îndruma cercetări și culegeri, publicând lucrările însemnate.

Copii nu pot crește fără religie. Un tată ateu, trecând cu familie cu tot la religia fără confesiune, a interzis celor doi copii, ce-i avea, să cerceteze oarele de religie. La sfârșitul anului, când se cerea să aibă note și din acest studiu obligatoriu, n'a avut cine să-i clasifice. Făcându-se arătare directoratului ministerial din Timișoara, acesta a decis, ca copii să repețească clasa, ca să învețe și religia. Totodată a dispus să se facă cunoscut autorităților școlare, că toți copiii sunt obligați să învețe religia, indiferent care, căci ateismul nu a fost recunoscut de confesiune de legile noastre.

Biserica ortodoxă în Polonia. La sfârșitul lunii Iunie s'a deschis în Varșovia reuniunea însărcinată să prepare primul Sinod general al Bisericii ortodoxe autocefale polone. Serviciul religios, înainte de deschidere, a fost celebrat de Mitropolitul Dionisie, care a prezidat apoi reuniunea. Reprezentantul Guvernului, Ministrul Cultelor Cervinski, în discursul său, urând succes lucrărilor, subliniază importanța misiunii și asigură pe ortodocșii poloni de tot concursul Guvernului. Mitropolitul Dionisie a vorbit despre îndatoririle și sarcinile ce privesc Sinodul.

O biserică mare se zidește în New-York. Această biserică va avea 72 de clopote, dintre cari cel mai mare împreună cu altele 21 s'au turnat în Anglia și s'au adus la New-York. Diametrul clopotului celui mai mare este la gaură de trei metri și ceva și cântărește 37.000 de kilograme. Numai limba acestui clopot are o greutate de 200 klg. Toate aceste clopote vor fi puse deodată în mișcare prin apăsarea unui buton electric.

Scutire de dobânda de 6 la sută. Prin deciziunea d-lui ministru de finanțe cu Nr. 166.930 din 5 Iunie 1930, împroprietăriții din întreaga țară după legile agrare din 1918, 1922 și 1925, cari vor achita integral până la 1 Ianuarie 1931 atât lotul cât și cheltuielile de măsurătoare, vor fi scutiți de dobânda de 6 la sută ce se calculează la ratele exigibile.

CONCURSE.

În baza deciziei Venerabilului Consiliu Eparhial ort. rom. al Caransebeșului ddo 14 Ianuarie 1930, sub Nr. 1 B. ex 1930, se escrie concurs pentru întregirea postului de paroh la parohia de clasa II din comuna Ciuchici (Protopresbiteratul Bisericii-albe) rămasă vacantă după răposatul preot George Linția, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“, cu următoarele emolumente:

1. Sesiunea parohială, constătătoare din 32 jugh. pământ arător.
2. Un intravilan de 320 st. □.
3. Birul și stola uzitată.
4. În lipsă de casă parohială, alesul se va îngriji singur de locuință.
5. Viitorul paroh va suporta toate sarcinile publice după dotațiunea sa.

³⁾ Rev. „Cultura creștină“. Creștinismul ca factor al civilizațiunii. Blaj anul III. Nr. 3. pag. 67.

6. Recurenții din alte Eparhii, fără binecuvântarea P. S. S. Episcopului nostru diecezan, nu pot fi luați în lista candidaților.

Recursele au a se înainta oficiului protopresbiteratului concernent, adresate însă consiliului parohial. Recurenții se vor prezenta, cu aprobarea Prea Onoratului Oficiu protopresbiterat, în vre-o Duminică sau Sărbătoare, în Sfânta Biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie bisericească.

Ciuchici, din ședința consiliului parohial, ținută la 11 Mai 1930.

Traian Simu

paroh, președinte.

2—3

Sofronie Potocian

notar.

În conțelegere cu oficiul protopresbiterat tractual.

Sasca-montană, la 16 Mai 1930.

Ioan Grosșian

adm. protopresbit.

**

Pentru îndeplinirea postului de paroh la parohia de clasa III. Giurgiova protopresbiteratul Oraviței se publică concurs cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană”, pe lângă următoarele

Emolumente

1. Sesiune parohială constatătoare din 64 jughere.
2. Două intravilane de 400 stj. □.
3. Birul parohial.
4. Ștola uzitată.
5. Casa parohială cu supraedificatele necesare și grădină.
6. Dărilor după pământul ce-l folosește, cad în sarcina alesului preot.

Recurenții sunt poftiți a se prezenta cu prealabila încuviințare a protopresbiterului tractual în vre-o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică din Giurgiova, spre a-și arăta dexteritatea în tipic, cântare și serviciu, dar nici decum în ziua de alegere.

Giurgiova din ședința Consiliului parohial, ținută la 9 Martie 1930.

Preot Petru Bernaz

președinte

2—3

Miron Ghita

notar

În conțelegere cu mine *Virgil Musta* protopresbiter.

**

Se publică concurs pentru îndeplinirea parohiei de cl. III. din Sichevița (protopresb. Bisericii-albe), cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană” cu următoarele

Emolumente

1. Sesiune parohială constatătoare din 28 jugh. și 718 stj. □.
2. Locuință în natură cu supraedificatele necesare.
3. Stola și birul uzitat.
4. Dărilor după sesiunea parohială le va solvi alesul preot.

Recurenții sunt invitați a-și înainta cererile de concurs Prea On. Oficiu protopresbiterat în Sasca-montană, adresate Consiliului parohial din comuna Sichevița.

Recurenții sunt poftiți a se prezenta, — cu prealabila încuviințare a Oficiului protopresbiterat — în vre-o Duminică sau sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, cant și tipic bisericesc.

Sichevița, din ședința Consiliului parohial, ținută la 22 Decembrie 1929.

2—3

Comitetul parohial.

În conțelegere cu oficiul protopresbiterat.

Licitațiune minuendă.

În baza încuviințării Venerabilului Consiliu Eparhial dtdo 16 Mai Nro. 1568 B. ex 1930, prin aceasta se escrie licitațiune minuendă, pentru zidirea unei capele deasupra pristolului dela vechea biserică demolată din Petrila pe ziua de 20 Iulie 1930 d. m. la 3 oare.

Prețul de esclamare pentru zidirea capelei este 58.000 Lei.

Licitanții sunt deobligați să depună 10% vadiu din prețul de esclamare în bani sau în hârtii de valoare.

Contractul încheiat devine deobligător pentru întreprinzător imediat, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Spese și cheltueli de drum, comuna bisericească nu rebonifică nimănu.

Se observează că comuna bisericească, va încredința lucrările acelor întreprinzători, în cari are mai multă încredere, fără considerare la suma oferită.

Devizul se poate vedea la oficiul Parohial ort. rom. din Petrila. Spesele pentru compunerea devizului de spese și măsuri cad în sarcina întreprinzătorului, Petrila, în 24 Iunie 1930.

Ilie Zgvelencianu

not. cons. par.

2—3

George Simu

preș. cons. par.

Publicațiune de licitație.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consiliu eparhial din 18 Iunie 1930 Nr. 3320 E. ex 1930, se escrie licitație publică minuendă pe ziua de 27 Iulie 1930, pentru lucrările la exteriorul sfintei biserici din Boldur.

1. Prețul de esclamare este de 45235 Lei.
2. Comuna bisericească nu rebonifică concurenților nici diurne, nici spese de călătorie și nici altfel de spese.
3. Devizul de spese și lucrări se poate vedea în fiecare zi la oficiul parohial.
4. Spesele cu contracțul și timbrele, precum și taxele de înregistrare, privesc pe întreprinzător.
5. Comuna bisericească își rezervă dreptul de a da lucrarea aceluia întreprinzător — fără considerare la rezultatul licitației — în care va avea mai multă încredere.

Contractul devine obligator pentru întreprinzător imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea lui de către Venerabilul Consiliu eparhial din Caransebeș.

Boldur, din ședința consiliului parohial ort. rom. ținută la 29 Iunie 1930.

Consiliul parohial.

Comitetul școlii Normale de învățători din Caransebeș.

Nr. 842/1929-30.

Publicațiune.

Școala Normală de Învățători din Caransebeș, la 28 Iulie a. c. ora 8 a. m., ține licitație publică cu oferte închise și sigilate pentru următoarele:

1. Furnizarea a 20 (douăzeci) vagoane lemne de fag sau de stejar de calitate I-a.

2. Repararea localului școlii și dependențelor lui.
3. Tăiatul a 20 (douăzeci) vagoane lemne de foc.
Condițiunile se găsesc în caetele de sarcini la direcțiunea școlii.

Licitația se va ține conform Art. 88-110 din legea Contabilității Publice, la direcțiunea școlii.

Ofertanții vor depune o garanță de 5%.

Dacă prima licitație nu dă rezultat, a doua se va ține la 7 August 1930.

Caransebeș, la 4 Iulie 1930.

Președintele comitetului

Gh. Repede

Secretarul comitetului

Gh. Neamțu

Judecătoria mixtă Caransebeș.

Nr. 3102/1930.

Publicațiune.

Judecătoria mixtă Caransebeș aduce la cunoștință generală că la cererea lui Mădălin Constantin domiciliat în Brebul a pornit procedura pentru anularea următorului document despre care se afirmă că s'ar fi pierdut: Libelul de depunere pe numele petentului de către Banca Poporală Institut de Credit și Economii Societate pe Acții în Caransebeș sub No. 1719 cartea III pag. 263.

Instanța invită pe posesorul documentului amintit, ca în termen de un an dela înscirea a treia a publicațiunii în „Foaia Diecezană“ din Caransebeș și „Buletinul Justiției“ din Cluj să prezinte documentul la instanța, pentru că în caz contrar instanța îl va declara nul, dacă petiționarul va cere aceasta din nou și termenul mai sus arătat va fi expirat.

Caransebeș, la 14 Iunie 1930.

ss. **Leon Pető** m. p.
judecător

2—3

ss. **Ioan Ianoșiu** m. p.
grefier

Pentru conformitate: ss. **I. Groza**
(L. S.) p. grefier

Iosif Schaub

Tinichigiu de lux și de zidiri, se angajează la tot felul de lucrări și anume: facerea de turnuri noi, de cruci noi precum și aurirea lor, facerea acoperișurilor noi, facerea parafulegerilor după regulile tehnice; vopsirea turnurilor, acoperișurilor cu farba „Bessemmer“, cea mai bună farbă, ce apără
6   contra ruginii.

Adresa: Lugoj, Str. Nedelco 35.

Judecătoria rurală Teregova inst. cf.

No. 757/1930 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Veselin Canea din Pervova contra următorului Marian Lupulescu din Cuptoare la cererea următorului Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din legea LX. din 1881, asupra părții de 1/3 parte din imobilele înscrise în cf. a comunei Cuptoare din circumscripția judecătoriei rurale Teregova Nr. 6 pag. 11, protocolul cf. porțiunea următorului de sub B. 10 din imobilele Intravilan și casă de 280 stj. p. în preț de strigare de 15000 lei; No. top. 80 Carpiniș de 1 jug. 900 stj. p. arător în preț de strigare de 15000 lei; No. top. 26 Dialu Truschiului de 1 jug. arător în preț de strigare de 10000 lei; No. top. 350 Sestu Draghineacului de 500 stj. p. în preț de strigare de 4000 lei; No. top. 203 Sestu Bucetini de 1 jug. 600 stj. p. livadă în preți de strigare de 18000 lei.

Pentru incasarea creanței de 3700 lei bani capital interese de 10% dela 18 Septembrie 1928 spese de proces și de executare de 1112 lei bani fixate până acum spese de 573 lei 50 bani fixate acum pentru cererea de licitațiune.

Fixează termenul de licitație pe ziua de **22 Iulie 1930 ora 10** la casa comunală a comunei **Cuptoare**.

În baza art. 150 legea LX. din 1881, condițiunile de licitație nu pot fi vândute cu preț mai mic de două treimi din prețul de strigare (art. 26 XLI. 1908).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul Judecătoreasc, drept garanție, 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție, socotite pe cursul fixat în art. LX. 1881, ori să predea aceluiași delegat chitanța de depozitare Judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. (art. 147, 150, 170, legea LX. din 1881 art. 21 XLI. 1908.)

Publicațiunea prezentă se va comunica interesaiților. Teregova, la 7 Aprilie 1930.

A. Comoroșan judecător m. p.

I. Bica m. p.

pentru conformitate:

I. Bica director de cf.

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericască ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericesti

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

Caransebeș, Str. Ghețării 4.

7